

Med världen obekant, tills dygd och religion
Dess hjerta helga fått, och stadga der sin thron,
För henne lifvet visst skall blifva pligtens bana,
Det ädla ett behof, det nyttiga en vana,
Och hvarje af dess dar, fast glömd af ryktets ljud,
Upptecknas, dyr och skön, af hjertat och af Gud.
Men ack! hvar finnas de, de sälla, stilla öar,
I hvilken fridsam famn af obefarna sjöar,
Dit ingen seglare från en förkastad värld
Fortplantat på sin köl en epidemisk flärd?
Hvar står hon, aldrig skön, den undangömda hydda,
Ur hvilken helig lund, som goda andar skydda,
Framslymtar hennes tak, i patriarkisk frid,
Dit tonen aldrig hann af en förderfvad tid? . .
Med tjusning, ömme far! för dina barn du tyder
De sälla dygders bud, ditt efterdöme lyder;
Du sluter dem i famn, du rörda mor! och lär
Att sucka till den "Gud, som hafver barnen kär".
Ack! gyllne skördar gro i hoppningsfulla vårar;
Men mången sår i fröjd, som bergar under tårar! . . .
Den stund ett älskadt barn af dig bevakadt var,
Och leddes af din hand — O du, förtjuste far!
Och du, dess sälla mor! — då var ej lasten inne,
Som smittade dess bröst och villade dess sinne.
Men, ur dess åsyn ryckt, när du för guld och rang
I purpursläpens fjät med blottad hjessa sprang;
När du om staters väl med säker stämma dömde
I aftoncerkelns ro, och eget väl förglömde;
När du, en evig Grace, kring salen flög i dans;
Än göt en älskvärd tår vid midnattscenens glans,
Att nöje, dyrkan, allt — så när som sällhet — vinna:
Du far! hvar är din son? Hvar är ditt barn, o qvinna?
Hvar? — Eviga försyn! — i hvilka händers våld?
Som, lejda till förakt, och trogna blott för sold,